

OČETU

Ciril Zlobec

»Na mnoga leta!«
s polno kupo ti življenje je napilo,
a, nepošten krčmar,
med radosti pelina ti prililo.

»Nič bolje ni z očetom šlo.«

In si trpel,
ne da bi vprašal se, zakaj tako.
Mehak in dober kot spočita,
preorana zemlja na pomlad
v vinograd, med kaleča žita
hodil si miru iskat,
in često v brazde z zrnjem nasejal
si svojo zatajeno bolečino...
Le kdaj zvečer si stopil v klet po vino,
napil se ga, zaklel... udaril!

A nisi tožil, da ti je hudo.

Nad pol podrto hišo, nad zemljó
tvoj sin za tabo ni zagospodaril.
Tvoj sin odšel je v svet,
tvoj sin, poet,
med narodom krošnjari
s svojim lastnim srcem, oče!
Srce poeta — sêjemsko blago,
ki ga ljudje lahko
po vrsti
preizkušajo med prsti
in barantajo zanje: »Bo? Ne bo?«

Vem, oče, v motno kupo
življenje ti prililo je pelina.
Vseeno! Rad bi za teboj zagospodaril,
rad kdaj zvečer bi stopil v klet po vina
in se po kmečko ga napil, zaklel... udaril!